

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 30 września 2016 r.

Poz. 5718

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.2.32.2016.7 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 26 września 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446).

wskazuję,

iż uchwała Nr XXIII/157/2016 Rady Gminy Kaźmierz z dnia 23 maja 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Kopanina rej. „Zachodnia I”, Gmina Kaźmierz - została wydana z naruszeniem prawa.

Uzasadnienie

Uchwała Nr XXIII/157/2016 Rady Gminy Kaźmierz z dnia 23 maja 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Kopanina rej. „Zachodnia I”, Gmina Kaźmierz została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 6 czerwca 2016 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie: art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 446), art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r., poz. 778).

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Wskazuję, że zakres uzasadnienia przedstawianego wraz z uchwałą w sprawie planu miejscowego, zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, powinien m.in. przedstawiać informacje dotyczące w szczególności sposobu realizacji wymogów wynikających z art. 1 ust. 2-4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym; zgodności z wynikami analizy, o której mowa w art. 32 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wraz z datą uchwały rady gminy, o której mowa w art. 32 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz wpływu na finanse publiczne, w tym budżet gminy.

Dodatkowo należy podkreślić, że zapisy uzasadnienia powinny szczegółowo opisywać sposób realizacji wymogów wynikających z art. 1 ust. 4 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która na organ stanowiący gminy, jako twórcę jej polityki przestrzennej, nakłada m.in. obowiązek uwzględnienia następujących zasad:

„1) dążenie do planowania i lokalizowania nowej zabudowy:

- a) na obszarach o w pełni wykształconej zwartej strukturze funkcjonalno-przestrzennej, w granicach jednostki osadniczej w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 2003 r. o urzędowych nazwach miejscowości i obiektów fizjograficznych (Dz. U. Nr 166, poz. 1612 oraz z 2005 r. Nr 17, poz. 141), w szczególności poprzez uzupełnianie istniejącej zabudowy,
- b) na terenach położonych na obszarach innych niż wymienione w lit. a, wyłącznie w sytuacji braku dostatecznej ilości terenów przeznaczonych pod dany rodzaj zabudowy położonych

na obszarach, o których mowa w lit. a; przy czym w pierwszej kolejności na obszarach

w najwyższym stopniu przygotowanych do zabudowy, przez co rozumie się obszary charakteryzujące się najlepszym dostępem do sieci komunikacyjnej oraz najlepszym stopniem wyposażenia w sieci wodociągowe, kanalizacyjne, elektroenergetyczne, gazowe, ciepłownicze oraz sieci i urządzenia telekomunikacyjne, adekwatnych dla nowej, planowanej zabudowy”,

Należy stwierdzić, że sposób realizacji wymogów określonych w art. 1 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz wpływ na finanse publiczne, w tym budżet gminy, został ogólnikowo poruszony w uzasadnieniu dołączonym do uchwały ws. planu. Wspomniana część uzasadnienia nie odnosi się w sposób wystarczający do zasad lokalizowania nowej zabudowy, w tym w szczególności do istoty problemu związanego z możliwością sytuowania nowej zabudowy poza terenami o w pełni wykształconej zwartej strukturze funkcjonalno-przestrzennej.

Należy podkreślić, że art. 1 ust. 4 ustawy nakłada na organ stanowiący gminy, jako twórcę jej polityki przestrzennej, obowiązek uwzględnienia ww. zasad.

Niniejszy plan przeznaczają pod zabudowę tereny położone poza obszarami o w pełni wykształconej zwartej strukturze funkcjonalno-przestrzennej, a więc nie w pełni przygotowanych pod względem wyposażenia infrastrukturalnego. Z zapisów art. 1 ust. 4 pkt 4 lit. b ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika jednoznacznie, że nową zabudowę powinno lokalizować się w pierwszej kolejności na obszarach w najwyższym stopniu przygotowanych do zabudowy, przez co rozumie się obszary charakteryzujące się najlepszym dostępem do sieci komunikacyjnej oraz najlepszym stopniem wyposażenia w sieci wodociągowe, kanalizacyjne, elektroenergetyczne, gazowe, ciepłownicze oraz sieci i urządzenia telekomunikacyjne.

Ponadto należy wskazać, że nieuwzględnienie ww. zasad prowadzi do występowania silnie negatywnego zjawiska chaotycznego rozlewania się zabudowy i braku racjonalnego jej rozmieszczenia w przestrzeni. Zjawisko lokalizacji zabudowy na terenach niedostosowanych do jej przyjęcia i terenach wymagających znaczących nakładów inwestycyjnych na cele publiczne, bardzo podnosi koszty funkcjonowania gmin spowodowane m. in. wysokimi kosztami budowy infrastruktury technicznej i społecznej. Skutkiem nieprzestrzegania ww. zasad jest także znacząca nadpodaż terenów pod zabudowę.

Biorąc pod uwagę powyższe naruszenie organ nadzoru nie stwierdził nieważności uchwały, a jedynie ograniczył się do wskazania, iż uchwałę wydano z naruszeniem prawa.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia otrzymania rozstrzygnięcia.

Wojewoda Wielkopolski

(-) Zbigniew Hoffmann